

III

Naakt en ruggelings ligt zij
gestrekt in haar slaapstee. Loodzwaar
weegt de duisternis op haar. Stil hijgt
haar adem. Een dier gilt zijn nood, daar

ergens, diep in den nacht, in haar hart. Zij
denkt niet, er is enkel een lange
pijn door haar heen, langzaam martelend,
door haar leden, haar hoofd, haar handen.

Star staart zij naar het dakraam. Daar buiten
suist het. Loom suist het duister. Haar huid
wordt klammer. Zij luistert — luistert
naar den nacht die haar onrust ruischt.
